

WAGNER: EL CREPUSCLE DELS DÉUS

LAUREN MICHELLE I SINÉAD CAMPBELL-WALLACE
ORQUESTRA SIMFÒNICA DE BARCELONA
I NACIONAL DE CATALUNYA

HÈCTOR PARRA
(Barcelona 1976)

Suite de l'òpera *Justice*

Aria 1

Étais-je naïve
Idéaliste
Paranoïaque
Ou embrigadée dans le tralala
De fille de bonne famille ?
Je me vois encore à potasser du matin au matin
La tête dans les étoiles

Toutes ces années à Paris
Ces longs séjours à Kinshasa
M'ont éloigné de mon peuple
Ma ville d'enfance n'existe plus
Elle n'est plus qu'un vieux breloque
On suffoque dans les rues
Partout des camions-citernes
Partout des usines
Partout des églises de réveil
Que feront-ils
Lorsqu'il n'y aura plus de minerais ?

"Arioso"

Voyez-vous ce que je vois ?
Entendez-vous ce que j'entends ?
Des silhouettes qui dansent
Des ombres qui gesticulent
Des rires qui descendent du ciel
Et cette langue inconnue
Dans laquelle ils s'expriment

Ària 1

Potser vaig ser ingènua
Idealista
Paranoica
O em vaig enlluernar amb l'opulència
Com a noia de bona família?
Encara em veig a mi mateixa estudiant nit i dia
Amb el cap als núvols

Tots aquells anys a París
I les llargues estades a Kinshasa
M'han allunyat de la meva gent
El poble on vaig néixer ja no existeix
Ara només en queda quincalla
Els carrers són asfixiants
Camions cisterna arreu
Fàbriques arreu
Esglésies del Despertar arreu
Què faran
Quan s'acabin els minerals?

"Arioso"

Veieu el mateix que jo?
Sentiu el mateix que jo?
Hi ha siluetes que ballen
I ombres que gesticulen agitades
Rialles que cauen del cel
I fan servir una llengua desconeguda
Per expressar-se

Aria 2

Je vois encore des silhouettes
Une petite fille qui tourne en rond
Une petite fille qui cueille des fleurs
Son corps est en lambeaux
Elle bégaie
Vous voyez pas ?
Elle a perdu ses dents
Elle a un trou à la place de la bouche !
Elle ressemble à un déchet
Avec son corps de poupée
La petite fille tousse du sang
Elle court comme une folle
Le bus se renverse avec les passagers
L'acide sulfurique suinte
dans sa bouche

Aria 3

Maman ! Maman ! Maman !
Quand l'accident se passe
J'entends ma fille hurler
Maman ! Maman !
Je cours vers le bus
Elle est là
L'acide lui a déjà fait perdre la vue
Ma fille ne me voit plus
Quand je la touche, elle hurle
De douleur
Maman !

Elle voulait devenir une ballerine
Elle voulait devenir une chanteuse
Elle voulait devenir une diva
Voyager aux quatre coins de la terre

Ma fille est morte
Ma fille et ses rêves
Fondus dans l'acide

Aria 4 (cantada en suahili)

Mama uko wapi?
Unasikiliza sauti yangu?
Ninetembea kipofu katika nchi hii ya giza
Sio kutazama kuniongoza
Sio mkono wa kunishika

Ària 2

Encara veig les siluetes
Hi ha una nena que fa giravoltes
Una nena que cull flors
Té el cos tot esparracat
I quequeja
Que no ho veieu?
Li han caigut les dents
Allà on tenia la boca ara només hi ha un forat!
És com una rampoina
I aquell cos de nina
Estossega sang
Corre tota folla
L'autobús ple de passatgers bolca
I l'àcid sulfúric
li regalima fins a la boca

Ària 3

Mama! Mama! Mama!
Es produeix l'accident
I sento que la meva nena em crida
Mama! Mama!
Corro cap a l'autobús
I ella és allà
L'àcid li ha arrabassat la vista
La meva nena ja no em veu
Quan la toco, fa esgarips
De dolor
Mama!

Ella volia ser ballarina
Ella volia ser cantant
Ella volia ser una diva
I viatjar per tot el món

La meva nena és morta
La meva nena i els seus somnis
S'han fos amb l'àcid

Ària 4 (cantada en suahili)

Mama, on ets?
Que em sents?
Camino a les palpentes
Per les tenebres d'aquest país
Sense unes mans que m'embolcallin
Sense uns ulls que em guiïn

Hapa ninahisi peke yangu
Mimi sikula
Mimi sinywi maji
Hapa silali
Sijui mtu yeyote
Maumivu inapita Kiasi

Kuya mama
Kuya unichukue mikononi mwako
Nipeleke mbali, mbali sana na hapa
Mama, uko wapi?

RICHARD WAGNER
(Leipzig, Alemanya 1813 – Venècia , Itàlia 1883)

BRÜNNHILDE
Starke Scheite
schichtet mir dort
am Rande des Rheins zu Hauf!
Hoch und hell lodre die Glut,
die den edlen Leib
des hehrsten Helden verzehrt.
Sein Roß führet daher,
daß mit mir dem Recken es folge:
denn des Helden heiligste
Ehre zu teilen,
verlangt mein eigener Leib.
Vollbringt Brünnhildes Wort!

Wie Sonne lauter
strahlt mir sein Licht:
der Reinste war er,
der mich verriet!
Die Gattin trügend,
treu dem Freunde, -
von der eignen Trauten
einzig ihm teuer -
schied er sich durch sein Schwert.
Echter als er
schwur keiner Eide;
treuer als er
hielt keiner Verträge;
lautrer als er
liebte kein Anderer:
und doch, alle Eide,
alle Verträge,
die treueste Liebe
trog keiner wie er! -
Wißt ihr, wie das ward?

Aquí, em sento sola
No menjo
No bec aigua
No dormo mai
No conec ningú
El dolor és insuportable

Vine, mareta meva
Vine i abraça'm
Porta'm lluny, ben lluny
Mama, on ets?

BRUNILDA
Feu-me una pila
de troncs gruixuts
a la vora del Rin!
Alta i lluminosa s'elevà a la pira
on cremarà el cos
de l'heroi més venerable.
Porteu el seu cavall,
que seguirà el guerrer amb mi,
perquè el meu cos demana
compartir l'honor
més sagrat de l'heroi.
Feu el que Brunilda mana!

Com raigs de sol,
la seva llum m'illumina:
va ser el més pur
qui em va traïr.
Va enganyar la seva muller,
va ser fidel al seu amic
i de la seva estimada,
la seva única amiga,
se'n va separar amb l'espasa.
Mai no va jurar
ningú més sincer que ell.
Mai no va fer un tracte
ningú més lleial que ell.
Mai no va estimar
ningú més íntegre que ell.
I, tanmateix, va traïr com ningú
tots els juraments,
tots els tractes,
l'amor més sincer.
Sabeu com va passar?

O ihr, der Eide
ewige Hüter!
Lenkt euren Blick
auf mein blühendes Leid:
erschaut eure ewige Schuld!
Meine Klage hör',
du hehrster Gott!
Durch seine tapferste Tat,
dir so tauglich erwünscht,
weihtest du den,
der sie gewirkt,
dem Fluche, dem du verfielst:
mich mußte
der Reinste verraten,
daß wissend würde ein Weib!
Weiß ich nun, was dir frommt? -
Alles, alles,
alles weiß ich,
alles ward mir nun frei!
Auch deine Raben
hör' ich rauschen;
mit bang ersehnter Botschaft
send' ich die beiden nun heim.
Ruhe, ruhe, du Gott! -

Mein Erbe nun
nehm' ich zu eigen.
Verfluchter Reif!
Furchtbarer Ring!
Dein Gold faß ich
und geb' es nun fort.
Der Wassertiefe
weise Schwestern,
des Rheines schwimmende Töchter,
euch dank' ich redlichen Rat.
Was ihr begehrt,
ich geb' es euch:
aus meiner Asche
nehmt es zu eigen!
Das Feuer, das mich verbrennt,
rein'ge vom Fluche den Ring!
Ihr in der Flut
löset ihn auf,
und lauter bewahrt
das lichte Gold,
das euch zum Unheil geraubt.

Fliegt heim, ihr Raben!
Raunt es eurem Herren,
was hier am Rhein ihr gehört!

Oh, vos, guardià etern
dels juraments!
Pareu atenció
al meu dolor creixent.
Contempleu la vostra culpa eterna!
Escolteu el meu lament,
déu venerabilíssim!
Amb la seva gesta més valenta,
que tant desitjàveu,
vàreu provocar la maledicció
que us va fer caure.
Em va haver de traïr
el més pur
perquè la sàvia
esdevingués una dona!
Que si sé què necessiteu?
Tot, tot,
tot ho sé,
ara ho veig tot clar!
Fins i tot sento
com baten les ales els vostres corbs.
Ara mateix us els envio tots dos cap a casa
amb la notícia temuda i desitjada.
Descansea, descansau, déu!

Ara m'he quedat
el que em corresponia.
Maleït anell!
Horrible anell!
Agafo el vostre or
i immediatament me'n desfaig.
Sàvies germanes
de les aigües profundes,
nimfes nedadores del Rin,
agraeixo el vostre valuós consell.
Us donaré
el que anheleu:
agafeu-ho
de les meves cendres!
Aquest foc que em crema
netejarà la maledicció de l'anell!
La dissoldreu
a l'aigua
i protegireu amb cura
l'or brillant
que us van robar vilment.

Voleu cap a casa, corbs!
Expliqueu al vostre senyor
el que heu sentit a la vora del Rin!

An Brünnhildes Felsen
fahrt vorbei!
Der dort noch lodert,
weist Loge nach Walhall!
Denn der Götter Ende
dämmert nun auf.
So - werf' ich den Brand
in Walhalls prangende Burg.

Grane, mein Roß!
Sei mir begrüßt!

Weißt du auch, mein Freund,
wohin ich dich führe?
Im Feuer leuchtend,
liegt dort dein Herr,
Siegfried, mein seliger Held.
Dem Freunde zu folgen,
wieherst du freudig?
Lockt dich zu ihm
die lachende Lohe?
Fühl' meine Brust auch,
wie sie entbrennt;
helles Feuer
das Herz mir erfaßt,
ihn zu umschlingen,
umschlossen von ihm,
in mächtigster Minne
vermählt ihm zu sein!
Heiajoho! Grane!
Grüß' deinen Herren!
Siegfried! Siegfried! Sieh!

Selig grüßt dich dein Weib!

Aneu a la roca de Brunilda!
I digueu a Loge,
que encara crema allà,
com es va al Walhalla!
Ja s'acosta
la fi dels déus.
Per tant... llanço la torxa
a la fortalesa encimbellada del Walhalla.

Grane, cavall meu!
Et saludo!

Amic meu, també saps
on et porto?
Refulgent enmig de les flames,
hi ha el teu amo,
Sigfrid, el meu benaventurat heroi.
Renilles perquè vols
seguir el teu amic?
Les flames rialleres
t'atreuen cap a ell?
Sent com el meu pit
també crema.
El foc ardent
m'ha envaït el cor,
que anhela abraçar-lo
i ser abraçat per ell,
units
en un amor poderós.
Heiajoho! Grane!
Saluda el teu senyor!
Sigfrid! Sigfrid! Mira!

La teva dona et saluda feliç!